

Kauko Luukkonen

Pimeä verkko

Kauko Luukkonen

Pimeä verkko

© 2020 Kauko Luukkonen

Julkaisija: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2558-0

Harry Banks poistui päättään pyöritellen suuresta neuvotteluhuoneesta, jossa oli juuri kokoontunut tiedustelupalvelu MI6:n jokaviikkoinen sisäinen koordinointikokous. Hän haroi tuuheaa, lähes valkoista tukkaansa, joka toi mieleen pääministeri Boris Johnsonin tottelemattoman hiuskuontalon. Banksin hiukset sentään olivat yleensä jossain järjestyksessä. Hän oli erityisen kiukkuisella tuulella, koska oli jälleen kerran joutunut vähemmistöön omien näkemyksiensä kanssa. Hänen vastuullaan olivat Euroopan kenttäoperaatiot, joihin osallistui tyypillisesti useita kymmeniä agenteja useimmissa Euroopan maissa. Hän puolusti omaa kenttäväkeään raivoisasti ja joutui sen takia usein kahnauksiin muiden osastojen johtajien kanssa. Poliittiset ja organisaation sisällä myllertävät erilaiset intressit ja kustannuspaineet aiheuttivat jatkuvaa kädenvääntöä siitä, mikä oli missäkin tilanteessa tärkeää ja mitä riskejä eri päätökset aiheuttivat kentällä työskenteleville agenteille ja heidän toimintakyvylleen. Taas kerran Banksistä

tuntui, että hänen ylitseen käveltiin vasemmalta ja oikealta.

Banksillä tuli huoneeseensa ja otti palan suklaata. Hänellä oli paino-ongelma. Se johtui pitkälti hänen geneettisestä perimästään, jossa oli altistus lihavuuteen. Hänen isänsä, isoisänsä ja heidän edeltäjänsä olivat kaikki lihavia. Outoa kyllä, lihavuusgeeni tuntui liittyvän vain suvun miespuolisiin jälkeläisiin. Naisilla ei ollut vastaavaa rasitetta. Toiseksi hänellä oli suklaariippuvuus. MI6:n pääkonttorissa kaikki tiesivät, että Banks piti suklaasta ja kulutti sitä joka päivä. Aina kun oli aihetta, hänet palkittiin suklaalla. Porukka käyttäytyi joskus ilkeästikin. He saattoivat tarjota Banksille suklaata aina kun he tapasivat, tietäen ettei se ollut reilua addiktiosta kärsivän näkökulmasta. Eikä Banks juuri koskaan kieltäytynyt. Hän oli monesti miettinyt tupakoinnin aloittamista vähentääkseen ruokahaluaan, muttei päässyt yli asiasta, että inhosi tupakansavua.

Banksin vaimo oli hänen täydellinen vastakoh-tansa. Helen Banks, biologi ja tutkija, oli hoikka, paremminkin laiha, teräväpiirteinen nainen. Hän muodosti miehensä kanssa erikoislaatuisen parisunnan, joka näytti jopa karikatyyriseltä lihavan ja laihan yhdistelmältä. Heillä ei ollut lapsia, mikä

oli heidän yhteinen päätöksensä. Helen ei ollut juuri kiinnostunut jälkikasvusta ja se puolestaan antoi Harrylle mahdollisuuden keskittyä täysillä vakoilupuuhiin.

Banksillä oli pitkä historia MI6:ssa. Yli 20 vuotta. Hän oli arvostettu ja erinomaisen terävä, matemaattisesti lahjakas ammattilainen. Myös hänen alaisensa kunnioittivat häntä, koska hän piti aina alaistensa puolta ja kohteli kaikkia tiukan oikeudenmukaisesti. Jos Banksillä oli jokin luonnevirhe – suklaahimon lisäksi – se oli huumorintajun puute. Ei siksi, ettei hänellä olisi ollut huumorintajua, mutta hän suhtautui kaikkeen sen verran vakavasti, ettei juuri sietänyt mitään huulen heittoa, kun oltiin työtehtävissä.

Hän oli juuri ottamassa toista suklaapalaa, kun puhelin soi.

”Banks”, hän vastasi kiukkuisesti.

”Onko huono päivä, Harry?”, toisesta päästä kuului vahvalla saksalaisella aksentilla esitetty suora kysymys.

”Äh, tällaista sisäistä vääntöä, ei sen kummempaa.” Vaikka hänen saksalainen kollegansa olikin melkein kuin ystävä, hän ei kuitenkaan nähnyt

tarpeelliseksi kertoa MI6:n sisäisistä ristiriidoista vieraan vallan edustajalle. Syyttävät vielä maanpetoksesta, Banks mietti. "Dietmar, mitä mielessä?" Dietmar Hartmann oli vastaavassa asemassa Saksan tiedustelupalvelussa, BND:ssä.

"Tarvitsen hieman apua erään tapauksen tiimoilta. Siis nimenomaan MI6:n apua."

"Oho. Onko maineemme kiirinyt jo Saksan maalle asti?", Banks hymähti.

"Nimenomaan siksi. Sain tiedon, että Wiesbadenissa on tehty sodanaikainen taidelöytö, joka näyttää aiheuttavan hankaluuksia. Museon johtaja on pahoinpidelty ja löydetty tavarat on yritetty ryöstää. Hän ehti luovuttaa ne erälle hollantilaiselle asiantuntijalle arvioitavaksi, siksi niitä ei ole vielä menetetty. Nyt näyttää, että rosvot ovat tämän hollantilaisen perässä."

"Ymmärrän. Mutta emme ole suoranaisesti kiinnostuneita hollantilaisista taidekriitikoista."

"Harry, useimmat kriitikotkin ovat ihmisiä."

"Ketkä ovat pahoinpitelyn takana, onko sinulla tietoa?"

"En tiedä asiasta kirjoakaan, mutta museon johtaja arveli, että asialla saattavat olla uusnatsit."

"Hm-mm.", Banks nyökkäili itsekseen.

"Tämä taideasiantuntija on luonnollisesti pelois-
saan, mutta ei suostu ottamaan apua vastaan
muilta kuin MI6:lta. Kun hän ei ole Saksan kansa-
lainen, emme voi pakottaa häntä. Hänellä oli jopa
MI6:n henkilön nimi, jonka hän haluaa avuk-
seen."

Harry nosti kulmakarvojaan ja käänsi katseensa
ulos suuresta, lähes seinän kokoisesta ikkunasta
kohti Lontoon keskustaa. Hän oli aina nauttinut
näköymästä.

"Okei. Kenestä on kysymys?"

"Gerald Ayers. Tunnetko hänet?", Hartmann
uteli.

"Totta kai tunnen. Mutta hän ei ole enää palve-
luksessamme. Jäi eläkkeelle pari vuotta sitten.
Gerry oli hyvä agentti."

"No niinpä tietysti. Mutta voisitko ottaa tämän
asian hoitaaksesi, koska hän nimenomaan tuntuu
luottavan sinun organisaatioosi. En vain ym-
märrä, miksi." Dietmar piikitteli.

"Okei. Katson, mitä voin tehdä. Lähetä minulle
joku selvitys asiasta ja sen kaverin yhteystiedot.
Palaan sitten asiaan, kun tiedän enemmän."

Banks sanoi ja katseli kelloaan. Seuraava kokous
odotti jo vuoroaan.

”Hyvä. Palataan. Kiitos, Harry.” Hartmann lopetti puhelun.

Bonnin keskustan liepeillä, eräässä huomaamattoman näköisessä rapatussa kivitalossa toimi eräs BND:n toimipisteistä. Kapteeni Horst Braunin asemapaikka sijaitsi nelikerroksisen talon ylimässä kerroksessa, saksalaisen hierarkian mukaisesti. Braun oli hoikka, siilitukkainen, hieman yli kolmekymppinen, terävä ja eteenpäin pyrkivä virkamies. Hän oli jo tehnyt yli 10 vuoden uran Saksan armeijan palveluksessa. Mutta sotilasura ei varsinaisesti ollut hänen päämääränään, vaan hän halusi tehdä jotain, jolla olisi merkitystä. Siis konkreettisella tavalla merkitystä. Sotilaana merkityksen sai ainoastaan sotimalla. Mutta missään ei ollut sopivaa sotaa, jossa hän olisi tuntenut toteuttavansa itseään. Ja sodassa on se ikävä sivuvaikutus, että siinä voi kuolla. Se taas ei edistä minkään tavoitteen saavuttamista. Braun tutki mahdollisuuksiaan ja oivalsi, että tiedustelutoiminta antaa paljon mahdollisuuksia saada merkittävää aikaan. Nyt hän oli viettänyt yli kaksi vuotta Saksan ulkoisessa tiedustelupalvelussa,

BND:ssä. Vuoden jälkeen hänestä oli tehty Bonnin yksikön kakkosmies. Hänen yläpuolellaan oli ainoastaan kokenut tiedusteluveteraani Ernst Doppelman.

Braun oli erityisesti kiinnostunut kybersodankäynnistä, mikä oli luonnollinen osa tiedustelutoiminnan luonnetta. Hänellä oli pääsy muutamaankaan tärkeään tiedustelupalvelun järjestelmään, jotka olivat toiminnan keskiössä. Hän olikin ensimmäinen, joka kiinnitti huomiota tapahtumara-porttiin, jossa kerrottiin Wiesbadenissa tehdystä, sota-ajan taide- ja arvoesine löydöstä. Museoilla, taideinstituutioilla ja muilla instansseilla, joilla oli mahdollisuus tehdä natsi-Saksan taidevarkauksiin liittyviä löydöksiä, oli velvollisuus raportoida kaikista löydöistä Criminal Polizein kautta BND:lle. BND:n vastuulla oli sen jälkeen tiedottaa muita sodanaikaisen liittouman maiden tiedustelupalveluja löydöksestä sen mukaan, kenen omaisuutta on mahdollisesti löytynyt. Nyt saadun raportin mukaan yksi taideteoksista kuuluu Ranskalle, yksi Venäjälle ja kaksi Saksalle. Lisäksi löydöksessä oli arvoesineitä, joiden omistajasta ei näyttänyt olevan selvyyttä. Braun tiesi, että hänen on ilmoitettava asiasta Ranskan tiedustelupalvelulle DGSE:lle sekä Venäjän tiedustelupalvelulle

SVR:lle. Hän teki rutiininmukaiset ilmoitukset erityisen tiedustelupalvelujen yhteisen kommunikaatiojärjestelmän kautta.

Suoritettuaan virkavastuunsa mukaiset tehtävät Braun kirjoitti koodikielellä pienelle kirjlapulle löydöksen tiedot ja laittoi sen pienen valkoisen kirjekuoren sisään. Hän ei kirjoittanut kuoreen mitään tietoja vastaanottajasta. Hän laittoi kirjeen takkinsa povitaskuun. Hän veisi sen illalla ns. dropboxiin eli vaatimattomaan, autiotalon edessä olevaan postilaatikkoon, josta Lothar Neumann hakisi sen saatuaan asiasta koodatun tekstiviestin. Lothar Neumann oli hänen pitkäaikainen sotilas-toverinsa, joka pyöritti erästä uusnatsien solua Saksassa.

Yardleyn hautausmaa Birminghamissa oli melko laaja, tasaisella pellolla sijaitseva alue. Gerald Ayers seiso i vaimonsa haudan edessä. Hauta sijaitsi uudistetulla ja laajennetulla alueella, jossa oli vielä runsaasti tilaa tulevaisuuden kuolleille ihmisille. Gerald kävi haudalla melko säännöllisesti, yleensä pari-kolme kertaa kuukaudessa.

Hän käytti hautausmaalla viettämänsä ajan miettimällä elämän tarkoitusta, miksi ihmiset ylipääntänsä syntyvät tänne ja kuolevat sitten pois. Hänen maailmankuvansa mukaan haudalla sinänsä ei ollut paljoa merkitystä, koska siellä lojuu vain se ylemmän hengen asuinsija, jota tämä oli käyttänyt täällä maan päällä. Ihminen on enemmän kuin vain kehonsa. Jane, missähän päin maailmankaikkeutta sinä nyt olet menossa, Gerald tuumi itsekseen. Tiedän, että sinulla on hyvä olla. Tulen perästä, kun minun aikani täällä on vietetty. Jane oli menehtynyt vuosi sitten rintasyöpään kolme vuotta syövän havaitsemisen jälkeen. Vaikka Gerald kaipasi vaimoaan ja tämän läheisyyttä, hän ei tuntenut tuskaa tämän poissaolosta. Jostain syystä hänen sisällään oli asian suhteen rauha ja hänen mielensä oli levollinen. Mutta silti hän kävi haudalla mietiskelemässä itsekseen ja tutkimassa omia ajatuksiaan.

Gerald pyyhki tuulen ajamat roskat haudan päältä ja nousi seisomaan. Sitten hän lähti hiljaiseen kävelemään kohti hautausmaan porttia. Kävely takaisin Yardley Roadille, jonne hän oli pysäköinyt autonsa, kesti kymmenen minuuttia.

Hän ajoi muutaman minuutin matkan The William Tyleriin, joka oli hänen lähiöpubinsa. Siellä Gerald kyllä tunnettiin. Hän ahtautui sisään puhiin, joka oli näin lauantai-iltapäivänä lähes täynnä. Suurin osa väestä oli valmistautumassa Birmingham FC:n kotiotteluun Nottingham Forestia vastaan. Gerald oli toisen birminghamilais-seuran Aston Villan kannattaja, joten hänellä ei ollut tämänpäiväisessä ottelussa panosta. Hän työntyti tiskille ja tilasi tuopin lageria ja ruoka-annoksen. Koska muualla ei ollut tilaa, Gerald tyytyi istumaan baaritiskin tuolilla. Hän moikkaili tuttuja, joita tänään tuntui olevan paljon liikellä.

Gerald oli juuri saanut ruoka-annoksensa syötyä, kun hän tuns taskussaan olevan puhelimen piippaavan. Hän otti puhelimen taskustaan ja katsoi numeroa. Tuntematon numero.

“Ayers.”

“Oletteko juristi?”, hieman nasaalinen, nuorehkon miehen ääni.

“Olen.”

“Haluan palkata teidät juristiksi.”

“Okei. Kiitos luottamuksesta. Miten saitte tietää minusta?”, Gerald ei oikein pitänyt miehen äänensävyistä.

"Teillä on ilmoitus paikallisessa lehdessä." Äänensävy oli tosiaan hieman ynseä, ikään kuin hän olisi hyvin vastahakoisesti hoitamassa vastenmielistä tehtävää.

"Aivan. Mitä haluatte minun tekevän?"

"Vaimoni huijaa minulta rahaa ja luulen, että hänellä on toinen mies."

Gerald huokasi. Taas näitä avioerojuttuja. Hän ei pitänyt niistä, koska ne lähes poikkeuksetta olivat varsin rumia tapauksia. Hän ei lakannut ihmettelemästä, miten julmia ihmiset voivat olla toisilleen.

"Mistä tiedätte, että hänellä on toinen mies?"

Langan päässä oli hetken hiljaista. "Minä vaan tiedän. Kyllä sellaisen tietää. Mutta haluan, että vahvistatte asian minulle tavalla tai toisella."

"En ole yksityisetsivä. Olen juristi." Gerald oli tallellaan lyhytsanainen.

"Mutta teillä varmaan on suhteita, ja saatte sellaisen palkattua, vai mitä?"

"No, voinhan yrittää."

"Vaimoni on myynyt meidän yhteistä omaisuuttamme minun tietämättäni. Luulen, että hän haluaa kerätä rahaa ja lähtee sitten sen toisen kaverin matkaan."

"Mitä hän on myynyt?"

"Yhden ison asunto-osakkeen, jonka arvo on noin £250 000. Ja arvopapereita noin £100 000 arvosta. Näistä rahoista puolet kuuluu minulle."

"Okei, ymmärrän."

"Mitä nyt tehdään?"

Soittajan yksioikoisen ynseä asenne sai Geraldin miettimään, kannattaako tällaista tapausta ottaa vastaan ollenkaan. Mutta toisaalta summat olivat sellaisia, että voisi ajatella kaverin olevan sangen maksukykyinen.

"Okei, tulkaa toimistooni maanantaina klo 10.

Laadimme paperit ja laitamme asian liikkeelle."

"Mikä teidän osoitteenne on?"

"Osoite on siinä ilmoituksessa. Näkemiin." Gerald lopetti puhelun ja virnisti tympeästi.

Gerald asui edelleen samassa talossa, jonka he olivat Janen kanssa ostaneet viitisen vuotta sitten.

Lähes kaikki Patrick Roadin talot olivat ulkoasultaan ja rakenteeltaan samanlaisia, pääsääntöisesti punatiilisiä. Geraldin talossa punaiset tiilet oli ympäröity valkoisella laastilla. Katoissa oli aina kaksi pientä harjakattoa, joiden päädyt avautuivat kadulle päin. Talot olivat kaksikerroksisia ja niissä oli kaksi asuntoa. Sekä ala- että yläkerran ikkunat olivat ulkonevat, muodostaen ikään kuin

Gerald Ayers on eläkkeelle jäänyt Englannin tiedustelupalvelun MI6:n agentti. Kun hänen edesmenneen vaimonsa ystävä, taideasiantuntija Pieter Arnholt pyytää apua natsien sodan aikana ryöstämän tarideaarten palauttamisessa, Gerald päättää auttaa ystäväänsä. Mutta pian käy ilmi, että löydöksestä ovat muutkin kiinnostuneita. Uusnatsit haluavat oman osansa. Gerald havaitsee joutuvansa pakenemaan Euroopan halki perässään useita vihollisia, kunnes tilanne kärjistyy dramaattiseen päätökseensä.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi